

BEZ MICHALA
RIES
PRAVIDIEL

MICHALA RIES

Bez pravidiel

Copyright © 2024 by Michala Ries

Cover Design © 2024 by Barbara Baloghová

Cover Photo © Ebru Sidar / Arcangel

Slovak Edition © 2024 by IKAR, a.s.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výtvorom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Vydalo vydavateľstvo IKAR – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2024 ako svoju 2 361. publikáciu v elektronickej podobe.

Zodpovedná redaktorka Klaudia Kupfelová

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

ISBN 978-80-551-9855-2

PROLÓG

Erich

Otvorím manželke dvere na aute a pomôžem jej vystúpiť.

„Si nádherná.“

Venuje mi spokojný úsmev, vedomá si vlastnej krásy, a uhladí mi chlopne na saku.

„Ty tiež vyzeráš dobre, drahý. Tak poďme medzi ostatných, nech nám môžu závidieť.“

Vloží mi ruku do ohybu lakťa a spoločne vojdeme do divadla.

Ako vždy prítahuje mužské pohľady. Ako vždy ich ignoruje. Vie o nich a užíva si ich, no to je všetko. Pozná svoju hodnotu, nepotrebuje si nič dokazovať.

Je to jedna z vecí, ktoré sa mi na nej páčia. Jedna z mnohých vecí.

Po *Faustovi* sa vraciame domov v tichosti, obaja ponorení do vlastných myšlienok.

Som si istý, že Nora je myslou stále na predstavení. Dobré divadlo v nej doznieva aj niekoľko dní. A dnes to bolo výborné.

Ja však nemyslím na predstavenie. Myslím na ňu. Sme manželia šesť rokov. Poznáme sa osem.

Nevzal som si ju z lásky, aj keď ona párkrát povedala, že ma miluje.

Lásku považujem za príliš nevyspytateľnú a premenlivú, aby som na nej zakladal niečo také dôležité ako životné partnerstvo.

Vzal som si ju z praktických dôvodov.

Je nádherná.

Je inteligentná.

Je čestná.

Dôverujem jej.

Je z dobrej rodiny.

Nie je na mne závislá.

Je úspešná.

Nora bola skvelá voľba v takmer každom ohľade. Náš sex nikdy nebol živočíšny, ale bol dobrý. Všetky jej klady vyvážili nedostatok vášne, ktorý som u nej registroval od začiatku. Napriek tomu ma nikdy neodmietla a vždy som ju dokázal rozpáliť.

Po svadbe sa však intenzita nášho sexu začala znižovať. Bolo to také pomalé, že mi pár mesiacov trvalo, kým som si to všimol.

V tom čase som odišiel z otcovej firmy a rozbiehal vlastný biznis, Nora tiež mala svoje podnikanie, do toho sme riešili stavbu domu. Často som si líhal do postele, keď už spala, a keď som vstával, už bola preč.

Z milovania každý deň bol sex raz za dva dni, potom za tri. Neskôr jedenkrát za týždeň a raz sme sa dokonca nemilovali mesiac.

Bol som nervózný a frustrovaný.

Potreboval som svoju ženu. Potreboval som sex.

No ten ma v nasledujúcich dňoch a týždňoch akosi neuspokojoval.

Nikdy nepatrila k aktívnym milenkám, ale jej vtedajšia pasivita ma dráždila.

Povedal som jej to a ona sa priznala, že jej sex nechýba. Prvýkrát o tejto veci so mnou hovorila otvorene – stačilo jej milovať sa raz do mesiaca. A ak sme sa milovali častejšie, robila to len kvôli mne. Lenže... žiadne premáhanie nefunguje večne.

Vedel som, že nemá chuť na sex tak často ako ja, to ma neprekvapilo.

Zarazil ma však ten rozdiel medzi našimi potrebami.

Ja som po nej túžil každý deň. Potreboval som sex niekoľkokrát do týždňa.

A ona? Jedenkrát za mesiac. Raz za tridsať dní.

Navrhol som jej, aby navštívila lekára. Predpokladal som, že jej nechúť k sexu je spôsobená hormonálnou nerovnováhou alebo nejakou psychologickou ujmom.

Súhlasila.

Podstúpila vyšetrenia. Stretla sa so psychológom.

Všetko bolo v poriadku. Hormóny v norme, žiadne diagnózy, žiadne potlačené spomienky.

Sex si vedela užiť, dosahovala orgazmus. Nemali sme partnerský problém.

Jej libido je jednoducho nižšie, než je bežné.

Lekár navrhol možnosť stimulácie hormónmi. Vyskúšali sme to a rozdiel bol citeľný, prišli však iné nežiaduce účinky, pre ktoré sme nakoniec po vzájomnej dohode od tejto možnosti ustúpili.

Obaja sme pragmatickí, takže sme sa dohodli na kompromise.

Ona sex nepotrebuje často.

Ja áno.

Ani jeden z nás netúžil po rozvode, partnerstvo nám vo všetkých ostatných oblastiach plne vyhovovalo.

Neverou by som ju neponížil.

Dohodli sme sa na pravidelnom sexe raz týždenne a túto dohodu striktne dodržiujeme už tri roky.

Každý obchod má svoje plusy a mínusy, vždy si treba zvážiť, či zisk prevažuje stratu.

Ona je jedno z mojich najlepších rozhodnutí. No ani tie najlepšie voľby nie sú bez chýb, bez komplikácií.

Zvykol som si.

Viac športujem, častejšie chodím cvičiť.

V poslednom čase sa pohrávam s myšlienkou mať dieťa.

Mám tridsaťtri, Nora o rok menej.

Sme zabezpečení. Nora vedie malú sieť butikov a s asistentkou by svoju prácu zvládla aj popri dieťati. Alebo by mohla najať niekoho, kto by to dočasne zobral za ňu.

Zatiaľ som jej svoj návrh nepredostrel, ale je to len otázka času.

Zaparkujem a vojdeme do domu.

Pomôžem jej z kabáta a pobožkám ju na odhalené plece. Je sobota a tento týždeň sme sa ešte nemilovali. Priviniem si ju bližšie a božkávam jej krk, zatiaľ čo mi ruky blúdžia po jej sexi krivkách.

Vzdychne, keď ju uhryzmem do ušného lalôčika, a otočí ku mne tvár, aby sme sa mohli pobožkať. Potom sa mi pritisne zadkom na rozkrok.

Dnes to do postele nestihneme.

Vysadím ju na komodu, stiahnem jej nohavičky a kľaknem si pred ňu.

Vyklenie ku mne boky a prsty mi zaborí do vlasov, keď na ňu pritisnem ústa.

Poznám jej telo dokonale. Celú ju poznám dokonale. Viem rozoznať, kedy sa so mnou miluje kvôli dohode a kedy má chuť.

Dnes má chuť.

Jej orgazmus oddaľujem, až kým ma nezačne prosiť.

Vyvrcholí a ja si rýchlo rozopnem nohavice a vkĺznem do nej.

Vstupovať do svojej ženy v okamihu dozvukov orgazmu milujem. Vtedy je tesná a vlhká a svaly má ešte stiahnuté rozkošou.

So stonom jej zovriem zadok a prirazím.

Netrvá dlho a jej telo mi znovu vychádza v ústrety.

Počkám, kým vyvrcholí druhýkrát, a nasledujem ju.

Keď sa Norin dych trochu upokojí, pobožká ma na kútik.

„Idem do sprchy.“

Skĺzne z komody a zdvihne si zo zeme nohavičky. Sledujem ju, až kým mi nezmizne z dohľadu.

Keby nebolo tej dohody, šiel by som za ňou do sprchy. Milovali by sme sa znova, vychutnal by som si ju pomaly.

Zovriem pery a potrasiem hlavou.

Je to tak, ako to je.

Osprchujem sa na prízemí a ľahnem si do postele. Kým na ňu čakám, kontrolujem si zajtrajší program.

„Premýšľala som.“

Dvihnem zrak. Má na sebe župan a tvári sa vážne. Neobvykle vážne.

Odložím mobil a podvihnem obočie.

„Naša dohoda mi nevyhovuje.“

„Ako to myslíš?“

„Myslela som si, že kompromis bude pre mňa v poriadku. A spočiatku aj bol. Lenže v posledných mesiacoch mi prekáža, že sa s tebou musím milovať, aj keď necítim túžbu. Chcela by som sa s tebou milovať len v dni, ako je tento. Keď chcem.“ Zhlboka sa nadýchne.

„Si niekedy frustrovaný, že sa nemilujeme častejšie?“

„Áno,“ priznám rovnako priamo ako ona. Samozrejme, že som. Takmer stále.

Fyzický pohyb mi pomáha, ale neuspokojuje moje potreby. A masturbácia nie je žena.

Posadí sa na kraj postele a pevne mi pozrie do očí.

„Mám návrh na novú dohodu.“

Uprene ju sledujem a čakám.

„Môžeš si nájsť milenku, ale...“

„Čože?“ preruším ju s nedôverou.

„Nechaj ma dohovoriť,“ zahriakne ma. „Už dlho nad tým premýšľam, nie je to spontánna myšlienka. Najskôr si ma vypočuj.“

Mlčím, hoci jej nápad mi pripadá šialený už teraz.

„Môžeš si nájsť milenku. Ženu, ktorá uspokojí všetky tvoje potreby. Niekoho na sex. Niekoho, kto ti dá, čo ti ja dať neviem. Všetko ostatné medzi nami zostane ako predtým. Keď budem mať chuť, pomiluješ mňa, a keď budeš mať chuť ty a ja nie, využiješ ju. Erich, ja nechcem dopadnúť ako moji rodičia.“

Norini rodičia mali rovnaký problém ako my. Aspoň

podľa Noriných slov, vraj sa matke zverila s našou situáciou a ona priznala, že práve toto bola dlhoročná príčina hádok v ich domácnosti, ktoré vyvrcholili do nevery a rozvodu.

„Príliš mi na tebe záleží. Som s tebou šťastná, ale takto nedokážeme fungovať ďalších tridsať rokov. Dohodu máme len tri roky a už teraz to škripe. Predstava, že si s inou ženou, je pre mňa ťažká, ale predstava, že sa začneme hádať, znenávidíme sa a rozvedieme, je pre mňa oveľa ťažšia.“

„My nie sme tvoji rodičia,“ namietnem pokojne, hoci v mojom vnútri to vri.

„Nemôžeš zaručiť, čo bude o pár rokov. To nemôže nikto. Chcem minimalizovať riziko.“

„Tým, že mi dovoľíš preháňovať inú ženu?“

„Áno,“ odpovie pevne. „Ako každá dohoda, aj táto by mala svoje pravidlá.“ Posunie sa ku mne bližšie a zdvihne ukazovák. „Žiadne striedanie žien. Jedna dlhodobá známosť. Ak sa skončí, informuješ ma a dohodneme sa na ďalšom postupe. Preto musíš vyberať dôkladne. Nemáš priestor na zlé voľby.“ Zdvihne prostredník. „Nesmie sa na mňa podobať. Vyber si ženu, ktorá vyzerá inak ako ja.“ Prstenník. „Musíš byť diskrétny. Je to len medzi nami tromi, nikto iný sa to nesmie dozvedieť. Ja som tvoja žena a jedine mne patria všetky výsady, ktoré z toho vyplývajú.“ Malíček. „Vždy maj kondóm. Za každých okolností.“ Nakoniec zdvihne palec a naše telá oddeľuje jej otvorená dlaň. „Vyber si niekoho, kto sa nepohybuje v našich kruhoch. Nechcem ju stretnúť na nejakom podujatí či večierku.“

Na chvíľu zavriem oči, aby som sa ovládol. Osem rokov som nespal s nikým iným. Predstava novej ženy, vzrušenia z nepoznaného... už len tá myšlienka je...

Zdvihnem viečka a chvíľu hľadím na Noru.

Odhadujem, či to nie je hlúpy žart, alebo nejaká skúška.

Ale tvár má pokojnú a vážnu. Nevtipkuje.

Moja manželka mi dáva povolenie pretiahnuť inú ženu. Prefahovať ju znova a znova. A moje manželstvo to neohrozí.

Mohol by som prinútiť cudziu ženu, aby stonala moje meno, keď ňou bude zmietať orgazmus. A na mojom živote by to nič nezmenilo.

Mohol by som sa vystriekať do cudzích úst a doma by všetko bolo rovnaké.

„Nie,“ odpoviem nakoniec a ona bez rozvíjania ďalšej debaty prikývne, aj keď sa jej v očiach zablyсне sklamanie.

Nasledujúce dni však jej návrh nedokážem pustiť z hlavy, aj keď Nora sa už k nemu nevracia.

Nie.

Analyzujem, koľko vecí by sa mohlo posrať. Veľa. Všetko.

Nie.

Nepatrím k impulzívnym ľuďom. Rozhodujem sa po dôkladnom zvážení všetkých za a proti.

Nie.

Riziko je priveľké. Vyrovná sa zisku?

Nie.

Riziko však prináša každý obchod, každá uzavretá zmluva.

Nie.

Má pravdu. Musíme nájsť iný model fungovania, pretože na sexe naše partnerstvo stroskotá. Ale nie takto, nejako... inak.

Nie.

Príliš nebezpečné.

Nie. Nie.

Znie to ako šialenstvo, lenže my dvaja... ja a Nora. Dodržíjeme dohody. Rešpektujeme pravidlá. Preto existuje šanca, že by to mohlo vyjsť.

Doriti, chcem to skúsiť. Túžim po tom, čo mi ponúka, akokoľvek bláznivo to znie.

Keď prídem desať dní po jej návrhu domov a ona mi vyjde v ústrety, aby ma privítala, poviem len jediné slovo.

Pozná ma dobre, nemusím viac vysvetľovať. Vie presne, o čom hovorím.

„Áno.“

PLÁN Č. 1

*I put my armor on, show you
how strong I am* *Oblečiem si brnenie, ukážem
ti, aká som silná*
*I put my armor on, I'll show
you that I am* *Oblečiem si brnenie, ukážem
ti, že som*

I'm unstoppable *Som nezastaviteľná*
I'm a Porsche with no brakes *Som Porsche bez brzd*
I'm invincible *Som neporaziteľná*
Yeah, I win every single game *Zvítazím v každej hre*

Sia, *Unstoppable*

1

Lesia

„Povedz dve vlastnosti, ktoré máš na sebe najradšej.“

Natiahnem si legíny a mrknem na Gregora.

„Rozhodnosť a súťaživosť,“ odpoviem bez zaváhania.

„Dobre. A teraz povedz dve vlastnosti, ktoré na sebe rada nemáš.“

„Rozhodnosť a súťaživosť,“ zopakujem a za dverami skrine, aby ma nevidel, zhodím tričko a natiahnem si športovú podprsenku.

„To nedáva zmysel.“

„Ale dáva,“ oponujem.

„Tak mi to vysvetli.“

Posadím sa na posteľ, na ktorej sa rozvaľuje môj najlepší kamarát a zároveň spolubývajúci.

„Ten test je pi...“ začnem a zaseknem sa, pretože jeho tvár sa rozžiarí nádejou.

Máme s Gregorom dohodu. Vlastne tak trochu aj stávkou.

Ja som prestala nadávať.

On prestal fajčiť.

Ten, čo prvý svoje predsavzatie poruší, prehral.

A ja nerada prehrávam. Nie, to je slabé slovo – ja ne-návidím prehry.

Okrem toho, porazený vezme upratovaciu službu za víťaza.

Výhra znamená dva týždne bez upratovania.

„Obe tie vlastnosti sú pre mňa darom aj prekliatím. Súťaživosť mi pomáha byť vytrvalá, nevzdať sa. Zároveň je to občas náročné, keď si idem za svojím hlava-nehlava a nedokážem sa vzdať, aj keď o nič nejde. Aj keby bola prehra pre mňa lepšia, než sa za každú cenu pokúšať vyhrať. A niekedy...“ odmlčím sa a hľadám správne slová, „... niekedy by sa mi páčilo chvíľu problém analyzovať. Obzrieť si ho z každej strany, zvážiť všetky alternatívy a až potom sa rozhodnúť. Lenže... keď stojím pred nejakou voľbou, nedokážem byť trpezlivá. Jednoducho sa rozhodnem a toho rozhodnutia sa držím.“

„Vieš čo? Máš pravdu. Je to dobré aj zlé. Preto si sama – si príliš rázna. Chlapov to odrádza. Túžime po krehkých kvetinkách, ktoré môžeme ochraňovať,“ usmeje sa na mňa nevinne.

Ukážem mu prostredník.

„Tvoja posledná frajerka bola kvetinka?“

Rozišiel sa s ňou a ona nám cez okno prehodila tehlu. Skutočnú tehlu. Do stredy našej obývačky.

„Hej, aj tá, ale mäsožravá. Pred ňou som potreboval ochranu ja.“

Rozosmejem sa a vstanem.

„Máš tam ešte nejakú otázku?“

Gregor je posadnutý rôznymi psychologickými kvízmi, testami a dotazníkmi a je mu jedno, že to väčšinou napísal nejaký laik na kolene. A ťahá ma k tomu dnu plnému divných otázok so sebou.

„Poslednú – keby si do konca života mohla použiť len jednu jediná nadávku, ktorá by to bola?“

Prižmúrim oči. „Úbohý pokus. Maj sa. “

Otvorím dvere.

„Počkaj!“

Otočím sa k nemu so zdvihnutým obočím. Načiahne sa poza mňa a vytiahne mi legíny vyššie.

„Čo robíš?“

„Si sama, takže potrebuješ ukázať svoje prednosti, v tvojom prípade zadnosti. A možno... ale len možno, si tvoj budúci muž nevšímne tvoju povahu.“

Uškrniem sa. „Také jednoduché je tvoje pohlavie? Stačí zarezať legíny do zadku?“

„Nie do každého zadku, ale do tvojho áno.“ Vytiahne mi ich ešte kúsok.

„Sú šité tak, aby sa do zadku zarezávali samy, nemusíš ich ťahať vyššie.“

„Neuškodí to.“

Prevrátim nad ním oči a legíny si upravím.

Vonku si urobím strečing, nasadím si slúchadlá a odblokujem mobil, aby som pustila hudbu. Čaká ma tam správa od Adriána. Zrušil stretnutie, znova. Neodpíšem mu a ignorujem slabý tlak, ktorý cítim na hrudi.

Rozbehnem sa.

Pred pár dňami som zmenila trasu a urobila som

dobre – táto sa mi páči oveľa viac. Je to desaťkilometrový okruh cez mesto, park a niekoľko kilometrov bežím aj popri rieke.

Na štvrtom kilometri sa mi do zorného poľa dostane budova, v ktorej sídli aj môj budúci zamestnávateľ.

Stále sa mi nechce veriť, že sa to podarilo.

Je to špičková firma, ktorá sa zaoberá hĺbkovou analýzou dát. Nemá konkurenciu na Slovensku, ale ani v Čechách, Rakúsku a Poľsku.

Každý z môjho posledného magisterského ročníka sa na tú stáž chcel dostať a väčšina to aj skúsila. Zo zahraničia sa zase zvyknú hlásiť čerství absolventi a aj tento rok bola konkurencia silná.

Podmienky sú vždy rovnaké.

Dvaja stážisti. Tri mesiace neplatená stáž.

Ak sa človek osvedčí, ďalších deväť mesiacov platená stáž a potom... plný úväzok.

Plánujem sa osvedčiť, pretože mi to umožní nielen absolvovať záverečný ročník bez troch brigád, ale hlavne mi to naštartuje kariéru.

Žiadne absolventské tápanie, rovno stabilné miesto u lídra na trhu.

A konečne budem môcť vystúpiť z toho nikdy sa nekončiaceho kolobehu štúdia a práce, v ktorom nezostáva dosť času na normálny život.

Bežím okolo budovy, kde sídli firma, keď pri krajnici zastaví tmavé auto. Vystúpi z neho muž a ja ho zbežne preletím očami.

A potom sa k nemu pohľadom vrátim.

Je vysoký a pod košeľou s dlhými rukávmi sa mu črtajú široké ramená. Vlasy má zo strán kratšie a pre-

chádzajú do pestovanej brady. Dlhšie vlasy na vrchu hlavy má začesané do strany.

Zamkne auto a uprie oči mojím smerom, akoby cítil môj pohľad.

Zrazu ma obleje horúčava, ktorá nemá s behom nič spoločné.

Zakopnem, no v poslednej chvíli sa spamätám a dopadnem len na koleno a jednu dľaň.

„Kurva,“ zamumlem a zdvihnem z chodníka bezdrôtové slúchadlo, ktoré mi vypadlo z ucha.

Zmetiem si z dlane drobné kamienky, ktoré sa mi vtlačili do pokožky. Oprášim si koleno, látka je odretá. Zamračím sa.

„Ste v poriadku?“ ozve sa za mnou a po chrbte mi prebehnú príjemné zimomriavky.

Otočím za ním hlavu.

Je dosť blízko, aby som videla farbu jeho dúhoviek.

Modré.

„Áno,“ odvetím pomaly a bez ďalších slov sa rozbehnem preč.

2

Erich

„Aký si mal deň, drahý?“ spýta sa ma Nora. Dnes som prišiel neskoro, mal som pracovnú večeru.

Už leží v posteli s knihou v ruke.

Skloním sa k nej, pobožkám ju a uvoľním si kravatu.

„Rýchly,“ odpoviem stručne a kým si vyzliekam košeľu, zdvihne hlavu od stránok a pozoruje ma.

„Čo je?“

„Si krásny. Rada sa pozerám na tvoje telo.“

Zdvihnem kútik a pomaly odkladám jeden kus oblečenia za druhým.

Nora si ma lačne obzerá a nakoniec zašepká: „Ponáhľaj sa.“

Znova sa usmejem a odkráčam do sprchy.

Pomilujem svoju manželku a potom ju v posteli objímam. Prstami jej prechádzam po ramene a ona mi rozpráva o probléme s novou predavačkou. Nakoniec zaspí uprostred vety, no mne sa ešte nechce spať.

Novú dohodu sme uzavreli takmer pred dvomi mesiacmi a odvtedy sme mali sex štyrikrát.

Všetko nasvedčuje tomu, že Nore jej existencia zvyšuje chuť na milovanie, keďže iniciatíva prišla vždy z jej strany.

Predpokladám, že sa cíti neistá – myslí si, že spávam s inou ženou, a chce si poistiť svoju pozíciu.

Dohodli sme sa, že o tom nebudeme hovoriť – čo je dobré aj zlé zároveň.

Obdivujem ju, že je schopná vysporiadať sa s tou nevedomosťou. S absenciou informácií.

Nie som taký obetavý a odhodlaný ako ona. Alebo čo za vlastnosť ju v tejto situácii poháňa vpred.

Keby to bolo opačne, nikdy by som na to nepristúpil, nedelil by som sa o ňu.

Radšej by som súhlasil s rozchodom.

Lenže ona to navrhla a ja som na to pristúpil.

Zatiaľ som však nenašiel nikoho, kvôli komu by som bol ochotný ísť do toho rizika.

Aj keď tá bežkyňa z dneška by stála za hriech. Aj za niekoľko hriechov.

Spomeniem si na ten zadok. Okrúhly a hriešny v športových legínach, ktoré kopírovali každú jeho krivku.

Nora by povedala, že bol priveľký, ale podľa mňa? Dokonalý.

3

Lesia

Prvý deň v práci nevítam s nervozitou, ale s nadšením, na rozdiel od mojich kolegov-stážistov Aurela a Blanky – absolventky z Poľska.

My traja spolu, to je pekná zbierka dementných mien.

Deň sa nesie v znamení dokumentov a školení.

Na obed ideme spolu a tí dvaja sa celý čas pokúšajú uhádnuť, prečo tento rok prijali až troch stážistov namiesto štandardných dvoch.

„Nie je to jedno?“ pokrčím plecami. „Hlavne, že sme tu.“

„Veď áno, len... je to zvláštne.“

Veľmi zvláštne.

Druhý deň pokračujú školenia a na ten ďalší už konečne každý z nás dostane svoj kontaktný bod, človeka, ktorý bude naším mentorom a bude nám zadávať úlohy.

Blanku pridelia na oddelenie poisťovníctva, Aurela na maloobchod a mňa na oddelenie telekomunikácií.

Mojím kontaktným bodom bude teda jeden z majiteľov, pretože je to jeho oddelenie.

Výborne.

Bude vidieť moju prácu z prvej ruky a zároveň sa môžem od neho naučiť najviac.

Zaklopem na dvere jeho kancelárie a otvorím.

„Dobrý deň,“ usmejem sa, keď zdvihne hlavu od stola. Venuje mi chladný pohľad, jeho výraz je značne odmeranejší než na pohovore, rozhodnem sa mu preto pripomenúť. „Som Lesia, stážistka pre telekomunikácie.“

„Viem, kto ste,“ odvetí a vstane. „Poďte.“

Podá mi ruku a kývne hlavou smerom k stolu v rohu miestnosti.

Je zvykom, že v období, keď je stáž neplatená, sedí stážista v kancelárii so svojím kontaktným bodom. Potom sa presunie inam a pracuje s menšou supervíziou.

Zložím si veci, zapnem počítač s použitím hesiel, ktoré som dostala z personálneho, a s očakávaním nášho pozriem.

„Môžete mi ísť spraviť kávu. Čiernu, silnú. Bez mlieka a bez cukru. Zapamätáte si to?“ spýta sa ma bez toho, aby odtrhol zrak od monitora.

Neveriacky na neho civiem. „Prosím?“

Zdvihne ku mne znudený pohľad. „Zopakujem vám to, ale zapíšete si to.“

Podráždene vstanem zo svojho miesta a prejdem k nemu.

„Stáž vo vašej firme sa prezentuje ako to najlepšie v krajine. Ste špička v odbore. A vy ma posielate variť kávu?“

V tvári sa mu mihne náznak znechutenia. „Pre študenta, ktorého sme si vybrali, je táto stáž to najlepšie v krajine. Boli ste na pohovore. Nevybrali sme si vás. A zázrak, aj tak tu ste, však? Nie ste dosť dobrá a ja na vás nebudem plytvať energiou. Kávu.“

Na jazyk sa mi derie naozaj všeličo, ale prinútim sa zahryznúť si doň a odídem z kancelárie.

Nasrdene tresnem do vypínača na kávovare a čakám, kým sa mu urobí tá jeho sprostá káva.

Mysli, Lesia, mysl!

V prijímacom konaní hodnotili viacero vecí – ústny pohovor, vstupný test, študijné výsledky. Ústny pohovor i test som zvládla výborne. Lenže na rozdiel od Aurela a Blanky som neskončila štátnice s červeným diplomom, pretože som celý tretí ročník ťahala okrem školy dve práce.

Aj deň pred štátnou skúškou som mala službu v bare. Ale tu to nestačí. Tu chcú všetko.

Odnesiem mu plnú šálku a pološím ju mlčky pred neho.

„Na mail som vám poslal dnešnú prácu. Keď to budete mať hotové, pošlite mi to späť.“

S nádejou pozriem do mailovej schránky.

Som ochotná variť mu kávu, ak popritom dostanem poriadne zadania. A možno časom pochopí, že na pozíciu poskoka by si mal nájsť niekoho iného.

No čoskoro príde ďalšie sklamanie.

Úlohu, ktorú mi dal, by za trs banánov urobila aj opica.

Nevyžaduje žiadnu invenciu ani premýšľanie, je to práca bez pridanej hodnoty.

U nás na škole sa také úlohy volajú príznačne – opičince.

Mám to vlastne ešte horšie než tá opica – ja to robím zadarmo.

Mlčky sa do toho pustím a popritom svojho milého šéfa častujem nadávkami od výmyslu sveta.

V duchu.

Ďalší deň sa situácia opakuje.

A na tie ďalšie tiež.

Robí si zo mňa podradnú sekretárku. Serie ma to ešte viac, keď na obede s Aurelom a Blankou počúvam fantastické príbehy o ich práci, o ich úlohách a o ich kontaktných bodoch, ktoré sa idú pretrhnúť, aby im pomohli.

Som šťastná, keď rozhovor presmerujú inam.

Zajtra sa začína semester. Prácu som už pustila, pretože skĺbiť prednášky, stáž a zmeny v bare by bolo príliš komplikované. Nechala som si len druhú prácu, ktorú robím z domu. Tvorím reklamné texty, a aj keď mi to vynáša menej ako bar, flexibilita je pre mňa dôležitejšia.

Je však viac ako pravdepodobné, že po neplatenej časti stáže dostanem padáka. Je to niečo ako skúšobná lehota, na jej konci sa zhodnotí pôsobenie stážistu a obe strany sa rozhodnú, či bude stáž pokračovať.

A nemusím byť členom Mensy, aby mi bolo jasné, že môj kontaktný bod Henrich nebude mať záujem ďalej so mnou spolupracovať.

Po ceste domov mi zazvoní mobil.

„Áno?“ zdvihnem hovor od Gregora.

„Opíš svoju náladu jedným slovom.“

„Hovno,“ odpoviem okamžite.

Zasmeje sa.

„Hovno? Vážne?“

„Henrich dnes nebol v práci, nemohla som naňho vrhať vražedné pohľady a ani ho dookola žiadať o skutočné úlohy. Takže som tam ráno letela z prednášky, aby som sedela na riti a robila veci, ktoré by zvládol šikovnejší žiak druhého stupňa základnej školy.“ Moja stáž sa prehupla do druhého týždňa a ja nie som bližšie k svojmu cieľu ani o milimeter. „Takže áno. Moja nálada stojí za hovno. A ak si mám vybrať len jedno slovo, je to skôr hovno ako za.“

„Moja nálada je orgazmus.“

Odfrknem si. „Chceš mi tým naznačiť, že dnes budeš mať hlučnú dámsku spoločnosť a mám sa na to psychicky pripraviť?“

„Nie, chcem ti tým naznačiť, že som práve masturboval.“

„Vďaka za informáciu. Úplne zvrátila chod môjho dňa.“

„Keby si viac masturbovala, nebola by si taká protivná.“

„Keby si ty masturboval menej, možno by si zistil, že na svete sú aj zaujímavejšie veci než tvoj penis.“

„Neverím.“

„Truľo,“ uškrniem sa. „Prečo vlastne voláš?“

„Len tak.“

„Tak ja len tak zavesím,“ navrhnem veselo a ukončím hovor.

Vďaka Gregorovi mi dobrá nálada vydrží až domov. To je jeden z dôvodov, prečo s ním bývam – vie, ako ma rozptýliť. Otvorím vchodové dvere a narazím na Ľubka.

„Ahoj, fešák,“ usmejem sa naňho a on sa zaškerí.

„Pápá,“ odpovie mi.

„Hej, aj ja som tu.“

„Ahoj,“ naoko otrávene poviem jeho mame a Ľubkovi prehrabnem vlasy. „Niečo pre teba mám.“

Vyčarujem z kabelky jeho obľúbené sušienky.

Niečo nezrozumiteľne zamumle, ale ja viem, že je to správne slovo.

Už niekoľko týždňov ho učím slovo manželka.

Pokrčím plecami a pozriem na Leu. „Ja som ti hovorila, že je to môj budúci manžel.“

Usmejeme sa na seba, otvorím balenie a jednu sušienku mu podám do ruky. Nepodarí sa mu ju uchopiť na prvýkrát.

„Kam idete?“ vyzvedám.

„Ex ho chce vidieť.“

Pery vyformujem do prekvapeného ó. Ľubkov otec sa veľmi nezaujíma.

„Áno, tiež sa tak cítim. Ale Ľubko sa na ocka teší, však, zlato?“

„Tato!“ vykrikuje s plnými ústami.

Rozlúčime sa, ale z okna na medziposchodí ich ešte chvíľu sledujem.

Ľubko má detskú mozgovú obrnu. Ako malé bábätko pôsobil extrémne pokojne. V skutočnosti však bol hypotonický – každý pohyb preňho predstavoval veľkú námahu. Pediatrička zľahčovala jeho zaostávanie s tým, že je len lenivý a to chlapci bývajú, a Lea, ktorá vtedy riešila rozvod a hľadala spôsob, ako so synom sama prežiť, sa s jej vysvetlením uspokojila. Neskôr sa jeho stav vyvinul do hypertónie – extrémnej stuhnú-

tosti a neohybnosti a až vtedy sa začal kolotoč vyšetrení a prišla diagnóza. Má najbežnejšiu formu obrny, spastickú. Obrna nie je progresívna choroba a je neliečiteľná. Spôsobuje ju nedostatočné okysličenie mozgu, v Lubkovom prípade k tomu došlo zrejme počas pôrodu.

Jeho stav však nie je nemenný, zlepšuje sa, aj keď veľmi pomaly.

Má to však háčik. Potrebuje komplexné rehabilitácie. V jeho prípade veľa rehabilitácií. A hoci s ním Lea denne cvičí a navštevuje s ním terapie, nestačí to. Má dva a pol roka a nechodí.

Existujú centrá plné špičkových odborníkov, kde by mu pomohli, centrá, kde by ho dokázali postaviť na nohy. Leina lekárka síce tvrdí, že chodiť nikdy nebude, no ona sa odmieta vzdať. A ja tiež.

Čítala som mnoho príbehov o deťoch s touto diagnózou. Niektoré sa skončili zle, hoci na začiatku ich stav zaradili medzi ľahšie. A tiež poznám príbehy, v ktorých deti urobili priam zázračný pokrok, aj keď tomu lekári dávali len mizivé šance.

Pri jeho ochorení nie sú žiadne istoty ani sľuby, táto diagnóza je individuálna a ťažko predvídateľná.

V tej nepredvídateľnosti je však aj nádej.

A kým je nádej, Lea bojuje.

Tie komplexné a hlavne súkromné rehabilitačné pobyty si však nemôže dovoliť. Je matka samoživiteľka, otca už nemá a jej mama sotva vyžije z dôchodku. Hoci jej ex prispieva výživným, jej príjmy ledva pokryjú bežné životné náklady. Majú založený účet cez občianske združenie Ľudia ľuďom a verejnú facebookovú

stránku, ktorú spravujem a cez ktorú tiež zbierame peniaze. Rehabilitácie sú však nechutne drahé a zatiaľ sa mu podarilo absolvovať len dva pobyty.

Najlepší biznis?

Choré deti.

Po jednej dvojtýždňovej intenzívnej terapii urobil taký pokrok ako za rok cvičenia s mamou. Dokáže sedieť a výrazne sa mu zlepšila hybnosť rúk.

Nestačí to, pomohli by mu tri alebo štyri za rok. Šance „rozchodiť“ jeho diagnózu sa každým mesiacom znižujú.

Ľudia, ktorí ho nepoznajú, automaticky predpokladajú, že je tiež mentálne retardovaný, pretože vyzerá inak. Na diagnostiku je skoro, ja si to však nemyslím. Je trochu pomalší, ťažšie komunikuje, ale v dva a pol roku rozumie takmer všetko a učí sa slovo za slovom.

Je to malý bojovník.

Odvrátim sa od okna, keď zmiznú za rohom, a vbehnem dnu. K pracovnej frustrácii sa pridala aj tá z Ľubka.

Ako sa musí cítiť Lea?

Jej syn je chorý, ale existujú cesty, ako mu pomôcť.

A nemôže si to dovoliť.

Peniaze. Peniaze!

Točí sa snáď celý svet okolo nich?

Čo sa to s ľudstvom stalo, keď vieme pomôcť malým deťom, ale neurobíme to, pretože za to rodič nemôže zaplatiť?

Kam dôjdeme o niekoľko generácií? Necháme ľudí zomierať na ulici?

Budeme kategorizovať, kto si liečbu zaslúži a kto za tie náklady nestojí?

Nervózne zavrčím. Vždy keď na to myslím... ach!

Som unavená, ale potrebujem pohyb.

Hoci som sa predbežne dohodla na basketbal v telocvični, nakoniec napíšem krátku správu a zruším to. Zvládnem to aj bezo mňa. Potrebujem ísť na vzduch, vyvetrať si hlavu.

Už mám mnohokrát overené, že pohyb ma dobije energiou a tiež mi zlepší náladu, pomôže mi odbúrať negatívne pocity, takže sa doň nútím, aj keď sa mi vôbec nechce.

Po krátkom strečingu sa rozbehnem po svojom štandardnom okruhu.

Ako sa blížim k firme, stúpa vo mne nervozita, ktorú pociťujem, vždy keď som v kancelárii. Na mobile si nastavím zoznam skladieb s dynamickejšou hudbou a zrýchlim.

Srdce mi prudko naráža o hrudný kôš, stehná ma pália a pot mi tečie po spánkoch.

Zatnem zuby a ešte pridám, až kým môj mozog nedokáže myslieť na nič iné, len na hudbu a pohyb.

Zabočím za roh a v poslednej chvíli si všimnem, že mám v ceste človeka.

Snažím sa zastaviť, no zotrvačnosť je proti mne.

Napálím doňho v plnej rýchlosti, aj keď vďaka jeho úhybnému manévru nejde o čelnú zrážku.

Inštinktívne sa ho zachytím, ale namiesto toho, aby mi to pomohol ustáť, stiahnem ho so sebou. Tvrdo dopadnem chrptom na betón.

Dám si pár sekúnd, kým otvorím oči. Hm.

Je to ten muž spreď niekoľkých týždňov, na ktorého som civela tak, až som zakopla.

Leží na mne.

Tvár má od tej mojej iba pár centimetrov. Jeho modré oči si ma skúmavo obzerajú, zatiaľ čo ja mu dychčím do tváre.

Mohla som dopadnúť tvrdsie, ale... jednu ruku má pod mojou hlavou.

Stlmil môj pád.

Až v tom okamihu naplno precítim, že... na mne leží. Opiera sa o lakeť a jedno stehno má medzi mojimi nohami.

Nepatrne sa pohnem a zaleje ma vzrušenie.

V duchu si za to vynadám, ale... nič to na mojom stave nezmení.

„Ste v poriadku?“ spýta sa ma potichu a pri tých slovách sa na mňa trochu viac pritlačí.

„Musíte zo mňa zliezť, aby som to zistila,“ podvihnem obočie.

Usmeje sa tak, až sa mi zovrie... nie, srdce to nebolo.

Keď sa zo mňa dvíha, o stehno sa mi otrie niečo tvrdé... och.

Natiahne ku mne ruku, tú, ktorou mi pridržoval hlavu. Má odreté hánky.

A na prstenníku obrúčku.

Ignorujem jeho dlaň a vyštverám sa na nohy. Oprášim si boľavý zadok.

„Ste v poriadku?“ zopakuje svoju otázku.

Lepšie si ho obzriem. Košeľu má trochu pokrčenú a účes už nemá dokonale uhladený.

S miernym sklamaním nakloním hlavu.

Samozrejme, že je ženatý.

Je to chodiaci sex.

„Ale áno. Vďaka, že ste mi poslúžili ako airbag.“

Usmeje sa a ja zovriem pery.

„Padáte často?“

Hm, takže si ma tiež pamätá.

„Len keď vidím vás.“

Rozosmeje sa a odhalí pritom zuby.

Ten kontrast medzi nami je šialený. Som upotená, špinavá a zadychčaná. A on... napriek pádu vyzerá, akoby vyliezol z nejakého posratého katalógu.

„Mám sa vám vyhýbať alebo vás zachraňovať?“

Znova mi oči sklznú na jeho ľavú ruku. Obrúčka je stále tam.

„Vyhýbať,“ poviem jednoznačne a otočím sa na odchod.

„Počkajte, vaše slúchadlá.“

Moje Kossy. Zabudla som.

Natiahnem ruku a vezmem si ich.

Dotkneme sa a hore po paži sa mi rozbehne horúčava.

Rýchlo sa odtiahnem a bez zdvorilostí kráčam preč.

Keď dorazím domov, porozprávam Gregorovi, čo sa stalo.

„Padol na teba a postavil sa mu? A vydržalo mu to aj potom, keď si otvorila ústa?“

„Ty si ale idiot,“ rozosmejem sa a v skutočnosti je to takmer kompliment. Milujem na ňom, že je taký.

„A vyzeral dobre?“

Usmejem sa. „Mal obrúčku, je ženatý.“

„To som sa nepýtal.“

„Vyzeral by lepšie bez nej.“

Významne nadvihne obočie.

„Vyzeral veľmi dobre.“

„Lepšie ako ja?“

„Aj makaky vyzerajú lepšie ako ty.“

„Počkaj, kto z nás dvoch už pol roka nemal sex? Makak alebo ty?“

„Máš nízke nároky.“

„Nazval by som to skôr otvorenou myslou, drahá.“

Ešte chvíľu sa doberáme, kým vlezem do sprchy.

Snažím sa nemyslieť na toho príťažlivého muža, no veľmi sa mi to nedarí.

Ale nie je to ním. Je to nedostatkom sexu, tým som si istá.

Mala by som si niekoho nájsť...

Sprchovú hlavicu zavesím na stojan a nechám na seba tiecť horúcu vodu. Zároveň si rukou zájdem medzi nohy.

Kým si zľahka prechádzam prstami po klitorise, spomínam na to, aké to bolo, keď na mne ležal.

Jasne si vybavujem váhu jeho tela, jeho vôňu aj ten okamih, keď sa zo mňa zdvíhal a ja som cítila jeho penis.

Fakt, že ho náš kontakt vzrušil, je v istom zmysle upokojujúci.

Nenesieme zodpovednosť za reakcie svojich tiel, len za to, ako s nimi naložíme.

A moje telo naňho reagovalo neobvykle prudko.

Vo fyzickom svete s touto skutočnosťou nenaložím nijako, ale tu?

Predstavím si ho, ako stojí na druhej strane sprchy, opiera sa o stenu, úplne oblečený a s dokonalým

účesom, a pozoruje ma tými skúmovými modrými očami.

Sleduje, čo robí moja ruka, no zaujíma ho aj moja tvár.

Prsty pod jeho sústredenou pozornosťou rozohrajú rýchlejšiu melódiu a netrvá dlho, kým ma zmetie vlna orgazmu.

Zveziem sa po mokrých obkladačkách na dno a vychutnávam uvoľnenie, ktoré mi od stredu tela pomaly preniká až do špičiek prstov.

Napokon vstanem, utriem sa a cudzinca nechám v sprche.

Mám dnes ešte prácu.